

کِتَابِ نَاخُومِ نَبِی

پیشگفتار

مَوْضُوعِ اَصْلِی کِتَابِ نَاخُومِ نَبِی

قِضَاوَتِ خُدا دَ بِلِه شَارِ نینوا پائیتختِ

مَمْلَکَتِ اَشُورِ اَسْتِه، چُون دَ اُونجی ظُلم،

بِے رَحْمی، بُتِ پَرَسْتی و هر رقمِ شَرارتِ

دِیگِه و جُودِ دَشت. شَارِ نینوا دَ بَغْلِ دِریایِ

دَجَلِه اَبادِ شُدُد و چارِ طَرَفِ شی اَو بُود.

امزی خاطرِ پادشاه و مردُم شی فِکرِ مُوکد

که شارِ شِکست-ناپذیرِ اَسْتِه. ازی که

لشکرِ آشورِ حصّه شمالي اسرائيل ره

تصرف کدد و مردم شی ره د اسیری

بردد، ناحوم د مردم یهودا تسلی میدیه و

از قدرت بے اندازه خداوند توره مویه و

بیان مونه که خداوند گناه ره هرگز بے جزا

نمیله. ناحوم د مردم یهودا خوشخبری

میدیه که خداوند یوغ غلامی ره از گردون

ازوا دور مونه و اونا بسم عیدها و جشن

های خو ره برگزار مونه. ناحوم د آخر

کتاب از تباهی شار نینوا توره مویه و از

خوش شدن مردم د باره خراب شدن

شار نینوا.

فهرستِ عنوانها

قضاوت و نجات مربوطِ خداوند

مُوشه (۱:۱)

سقوطِ نینوا (۱:۲)

وای دَ حالِ نینوا (۱:۳)

۱) وَحی دَ باره نینوا. کتابِ

رویای ناحومِ القوشی.

قضاوت و نجات مربوطِ خداوند

مُوشه

② خُداوند، خُدای غَیْرَتی و اِنْتِقام
گَیْرندِه اَسْتِه؛

خُداوند اِنْتِقام گَیْرندِه و پُر
از غَضَب اَسْتِه.

خُداوند از مُخَالِفای خُو اِنْتِقام
مِیگَیْرِه

و خَشْم-و-قار ره بَلدِه
دُشْمَنای خُو نِگاه
مُونه.

③ خُداوند دیر قار مُوشه، لیکِن

قُدْرَتِ بُزْرُگِ دَرِه

و خُداوند هرگز گناه ره
بے جزا نَمیلَه.

أُو قُدْرَتِ خُو رِه دَ گِرْدِبَادِ و طُوفانِ
نُمایانِ مُونَه

و آوَرها خَاکِ پایِ شی
اَسْتَه.

④ أُو دریا ره سرزَنشِ کده دَ خُشکه
تَبْدیلِ مُونَه

و أُو تمامِ دریاچهها ره

خُشک مُوکنه؛

باشان و کرمل پژمُرده مُوشه

و شِگوفِه لِبنان شَلته

مُوشه.

کوهها دَ پیشِ رُوی ازو تکان

⑤

مُوخوره

و تپهها آو مُوشه؛

زمی از حُضُورِ ازو دَ تپشِ مییه

و دُنیا و پگِ کسای که

دَ ز شِی زِندَگی مُونِه
میلرزه.

⑥ کی میتنه د پیش خشم ازو ایسته
شُنه؟

و کی میتنه شدتِ قار ازو
ره برداشت کُنه؟

غَضَبِ ازو رِقْمِ آتِشِ میریزه

و قاده‌ها از حُضُورِ ازو
تِکِه-و-پِرچِه مُوشِه.

⑦ خُداوند نیکو آسته

و دَ رُوِزِ سَخْتِ-و-
مُشْكِلاتِ قَلْعِهِ
مُسْتَحْكَم؛

أُو از كَسای كِه دَزُو پَنَاه
مِیْگِیرِه حِفاظَتِ مُونِه،

لیکن قد یگ سیلِ سخت

دُشْمَنَا رِه كَامِلاً نَابُود
مُونِه؛

أُو از پُشتِ دُشْمَنای خُو
رَفْتِه أَوْنَا رِه حَتَّى دَ

مَنِه تَرِيكِي ام دُمبال
مُوكُنَه.

چرا دَ ضِدِ خُداوند نقشه
مِيكشِيد؟

أو كامِلاً نابُود مُونه

و هيچ دُشمو دُوباره باله
نَمُوشه.

أونا رقمِ خارها دَ يگدِيگِه خُو پيچ
خورده و گير مندِه

و رقمِ شرابخورا نشه

آسته؛

پس اونا رقمِ کاهِ خُشک
کاملاً دَر میگیره.

از تُو، آی نینوا، یگ بُر شده (۱۱)

که دَ ضِدِ خُداوند
نقشه‌های بد میکشه

و مشوره شریرانه میدیه.

خُداوند دَ یهُودا اینی رقمِ مُوگیه: (۱۲)

”اگرچه دُشمنای پُر قُدرت و کَلو

آسته،

لیکن اونا نابود موشه و
از بین موره.

اگرچه تُو ره خار-و-حقیر کدم،

لیکن دیگه تُو ره خار-و-
حقیر نمونم.

و آلی یوغ ازوا ره از گردون تُو ۱۳
میده مونم

و بندهای ره که تُو ره
بسته کده منٹی

”مُوكُنْم.“

۱۳۶ آی نینوا، خُداوند دَ بارِه تُو حُکم
کده گُفته:

”از تُو دِیگه نسل نَمومنه
که نام تُو گِرِفته شُنه؛

ما از خانِه خُدایون تُو

بُت‌های تراش شده و

بُت‌های ریختنده شده

ره نابود مُونم.

ما قبر تُو ره می‌کنم،

چُون تُو بے اَرزِش اَسْتی. ”

۱۵) اونه، دَ بِلَه کوه‌ها پای‌های کسی
دیده مُوشه

که خبرِ خوش میره

و صلح-و-سلامتی ره اعلان
مونه!

ای یهودا، عیده‌های خور ره جشن بگیر

و نذرهای خور ره پوره کو،

چون دیگه هرگز مردمِ شریب دَ بِلَه تُو

هُجُومِ نَمِيرَه؛

أونا كاملاً نابود موشه.

سُقُوطِ نِينُوا

٢ ① آى نينوا، يگ تباه

كُننده دَ خِلافِ تُو ميبه.

از ديوالها حفاظت كُو؛

راه ره زيرِ نظرِ خُو بگير؛

كمرِ خُو ره بسته كُو

و قُوْتِ خُوْرِهِ جَمِ كُوْ.

② - خُداوند شان-و-شَوَكْتِ يَعْقُوْبِ

ره پس میدیه،

اَرَمِ، شان-و-شَوَكْتِ

اِسْرَائِيْلِ رِهْ؛

بَاوْجُوْدِ كِهْ تَبَاهِ كُنِنْدِهْ اُوْنَا رِهْ تَبَاهِ

كِدْ

و شاخچه‌های تاک‌های

ازوا ره از بین بُرد.

③ سِپْرَهَايِ مَرْدَايِ جَنْگِي تَبَاهِ كُنِنْدِهْ

سُرخ آسته

و عسکرای ازو کالای
جگری دَره.

دَ روزی که او اونا ره جَم مونه،

این دَ بِلِه گاڈی های
جنگی ازوا بَلَقَس
مُوکُنه؛

نیزه‌های چِیو صَنوَبَر آمادِه
حَمَله آسته.

گاڈی‌های جنگی دیونه‌سار دَ (۲۴)

کوچہ‌ها مُودَوہ

و دَ چارِراہی‌ها پس و

پیش مورہ؛

اُونا رِقْمِ مَشَعْلِها معلُومِ مُوشہ

و رِقْمِ آتِشِکِ حَرِکَتِ

مُونہ.

اُوقومندانای خُورہ کُوی مُونہ ⑤

و اُونا دَ حَالِیکہ میہ

میلَخشہ؛

أونا دَ عَجَلَه سُون ديوال ميه

و مَنجَنِيَق ره آماده مُونه.

⑥ درگه‌ها از راهِ درياچه واز شُده

و قصر ميَلَرزه.

⑦ اينی رقم حُکم شُده: نينوا اسير

شُده بُرده مُوشه

و کَنيزای شی رقمِ کَوتر

نالَه مُونه

و دَ سینه‌های خُو ميَزَنه.

⑧ نینوا دَ تمامِ روزای خُو رقمِ نَوْرِ آو
بُود،

لیکن آلی خالی مُوشه،
چون مردُم شی دُوتا
مُونه.

أو مُوگیه: ”ایسته شُنید! ایسته
شُنید!“

لیکن هیچ کس پس تاو
نَمُخوره.

⑨ نُقره ره غارت کنید

و طَلَّا رَهْ وُلْجَه بَگِیْرِیْد!ِ

خزانه‌ها خلاص نموشه

و ذَخِیْرَه تَمَامِ چِیْزایِ
قِیْمَتِی آخِرِ نَدْرَه.

خرابی، بیرانی و تباهی هر طرف ۱۰
آسته!

دِل‌ها بے حال شُدَه و زانو‌ها
مِیْلَرزَه؛

پَگِ کمرها میده شُدَه و
رَنگ از اونگه پَگِ

پَریده!

۱۱) کُجا آسته غارِ شیرا

و جای شِکارِ شیرای
غُران،

جایی که شیر و چُوچه‌های شیر
مورفت

و هیچ کس نَبود که مُزاجِمِ
ازوا شُنه؟

۱۲) شیر بَلدِه چُوچه‌های خُو غَدِر
شِکار ره پاره کد

و بَلَدِهِ شِيرِ مَادِهِ خُو كَلُو

شِكارِ رِه قَپِه كَد؛

أُو جَای‌های خَاو خُو رِه پُر از

شِكارِ كَد

و غارهای خُو رِه پُر از

لَش‌های تِکِه-و-پاره.

⑬ خُداوندِ لَشکرها مُوگیه:

”ما دَ ضِد تُو اَسْتُم؛

ما گاڈی‌های جنگی تُو رِه دَر

دَدِه دُود شِی رِه بُر مُونُم

و شمشیر شیرای غُران تُو ره
نابُود مُونه؛

ما دِیگه تُو ره نَمیلُم که دَ رُوی زمی
شِکار کنی

و آوازِ قاصِدای تُو دِیگه
شِنیده نَمُوشه.

وای دَ حالِ نینوا

۳ ① وای دَ حالِ شارِ خُونرِیز

که پُر از دروغ و پُر از

وُلجِه اَسْتِه

و غارَت از شی خلاصی

نَدْرِه!

صَدای قَمچینا و گُرسِ اَرابه‌ها، ②

چارپورته اَسپ‌ها و حَرکتِ

گاڈی‌های جنگی ره

بِشَنوید!

اَسپ سوارا هُجُوم میره، ③

شمشیرا شُعاع میدیه

و نیزه‌ها جَلَجَل مُونه؛

از بس که مُرده‌ها کَلو آسته

لاش‌ها کوڈ مُوشه

و جَسدها بے حساب موفته،

مردُم دَ بِلَه مُرده‌ها پیش

پایی مُخوره،

از خاطرِ فسق-و-فِجُور بے حسابِ ۲۴

نینوای فاحِشه،

که دِل‌فَریب و صَاحِبِ

جادوها آسته

از خاطر امزو که مِلَّتْ ها ره دَ
وسيله عياشي خُو غلام جور
مونه

و قومها ره دَ وسيله
جادوگري خُو.

⑤ خداوند لشکرها موكيه:

”اينه، ما دَ ضِدْ تُو آسْتُمْ

و دامون تُو ره دَ بِلَه رُوي
تُو باله مُونُمْ؛

تا مِلَّتْهَا شَرْمِگَاهِ تُو رِه بِنِگَرِه

و مَمَلَكَتْهَا رَسَوایی تُو

رِه.

⑥ ما نِجاسَت رِه دَ بِلِه تُو پورته

مُونُم

و تُو رِه تحقیر-و-توهین

کده

نمونه عِبَرَت جور مُوکْنُم.

⑦ اوخته پگِ کسای که تُو رِه

مِینگره از تُو دُور دُوتا مُونه و

مُوگِیَه،

'نینوا بیرو شُدِه؛ کی بَلدِه
ازو ماتم میگیره؟'

آرے، از کُجا بَلدِه تُو
تَسَلِیت دِهِنده پِیدا
کنم؟"

آیا تُو از تِیس کده بَهرتَر آستی؟ ۸

أو دَ بَغَلِ دِرِبای نِیل قرار
دَشت،

دَ چارطَرَف شی آو بُوَد،

دریا دیوالِ حفاظتی

و آوها دیوال شی بُود؛

کُوش و مِصر قُوتِ ازو بُود (۹)

و قُوتِ ازو حد نَدشت؛

فُوط و لِبیا ام حِمایت

کُننده‌های ازو بُود.

ولے اُو جِلائی وطن شُدِه دَ اسیری (۱۰)
بُرده شُد؛

و نِلغِه‌گون شی دَ سرِ هر

کوچه تکه-و-پرچه
شُد؛

دَ بِلَه آدَمای نامتوی شی پشک
اندخته شُد

و پگِ کُتَه کَلونای شی دَ
زنجیرا بسته شُد.

پس تُو ام نشه شُدَه گَنگس-و-
گیج مُوشی؛

و تُو ام از ترسِ دُشمو
پناهگاه مُوپالی.

تمام قلعه‌های تو رقمِ درختونِ
انجیرِ آسته

که میوه نورسِ دره

و غیتیکه تکنده شنه

میوه شی د دانِ خورنده
موفته.

توخ گو، عسکرای تو د منه تو
رقمِ خاتونو آسته.

درگه‌های سرزمین تو بلده
دُشمنای تو پراخ واز

شُدِه؛

آتش پُشت بِنْدای درگه‌های
تُو ره سوختَنده.

بخاطری که شار محاصِرِه مُوشه ۱۳
آو ذخیره کُو،

قلعه‌های خُو ره مُستَحکم
کُو،

دَ گِل داخل شو و گِل ره لَغه کُو

و قالبِ خِشت زنی ره دَ
دِست خُو بَگیر!

دَ اُونَجِي اَتَش تُو رِه قُورَت مُونِه (۱۵)

و شمشير تُو رِه نابُود
مُوكُنِه.

دُشمو تُو رِه رَقْمِي
مُوخوره كه خيلِ مَلَخ
مُوخوره.

حتيٰ اگه خودون رِه رَقْمِ مَلَخِ كَلو
كَنِيد

و رَقْمِ مورِ بے حِسَابِ، اُو
شُمو رِه مُوخوره!

①۶ تُو تُجَارَايِ خُو رِه

از سِتاره‌های آسمو کده
گلو کدی.

اونا رِقْمِ مور پوست خُو رِه
تَکِنْدِه پَرَواز کد و
دُوتا کده رفت.

①۷ نَفْرَايِ دَرَبَارِ تُو رِقْمِ مَلَخِهَا آسْتِه

و قومندانای تُو رِقْمِ لَشْکَرِ
مَلَخِهای که دَ رُوْزِ یَخِ
دَ بِلِه دیوالها جَم

مُوشه،

ولے غیتیکه آفتو باله مییه دوتا

مُونه

و جای ازوا معلوم نییه که

کُجا آسته.

ای پادشاهِ آشور، چوپونوی تُو (۱۸)

خاو رفته؛

آدمای نامتوی تُو

استراحت کده.

مردم تُو د کوهها تیتپرک شده

و کس نییه که اونا ره جَم
کُنه.

١٩ بَلَدِه ضَرِبِه خورَدَگی تُو عِلاج
و جُود نَدَرِه

و زَخَم تُو کُشِنده آسْتِه.

پِگِ کَسای که آوازِه تُو ره مِیْشَنوَه

دَ بِلِه تُو چَک چَک مُونِه،

چُون کی آسْتِه که از ظُلمِ

دَوامدار تُو دُور مَنده

بَشِه؟